

Дамян Дамянов

Ръка за прошка

Подавам ти я. Ето на – прости!
Протягам ти я за да се покая
за нещо, за което знаеш ти,
но за което аз, уви, не зная.
Виновен съм. За всичко в този свят
единият все в нещо съгрешил е,
единият – все в нещо виновенат.
И този тук един съм аз. Прости ми.
Ти не прощаваш. Гордост. И тъга.
Вместо с любов, с ирония ме пликкаш.
И моята протегната ръка
със празното пространство се здрависва.
Добре тогаз. Ще си я прибера.
Ще си я взема, щом не ти е нужна.
Но тази длан, била с теб и добра,
но тази длан, била с теб и нечужда,
един път непоета ли умре,
несрещната един път ли остане,
знай, няма вече никога да спре
и да понечи твоята да хване.
Отблъснеш ли я днес, то утре как
ще хвърлиш мост помежду теб и мене?
Не, не поемай моята ръка,
но да не стане някога така,
че да я търсиш в цялата вселена...

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие А6, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8630>]